

FROE FROE en het MartHa!tentatief maken pretentieloos tableau over de angst voor het vreemde

Van kleine en grote geesten

Ze benemen nauwelijks een hoekje van het Antwerpse Astridplein, en slechts twintig minuten van je tijd. Het zevende tableau in de voorstellingenreeks *Revue van het Ontembare Leven*, waarmee het MartHa!tentatief de grootstedelijkheid in al haar aspecten onderzoekt, lijkt in opzet en ambitie behoorlijk bescheiden. Maar *Aangespoeld* is wel degelijk betekenisvol - voor wie dat wil.

In de korte openluchtperformance, waarvoor MartHa!man Tom Clement samenwerkte met figurentheater FROE FROE, zet een hedendaagse Gulliver een gemeenschap op stelten. Stel je voor: een verzameling blauwe afvalcontainers, schijnbaar achteloos bij elkaar gezet. De opmerkelijke kijker verbaast zich over het bloembakje op een deksel, over de miniatuur-schotelantenne aan een blauwe wand. De containers blijken hoogbouwflats waarin een gemeenschap wezentjes huist, ondanks hun witte muisachtige uitzicht herkenbaar menselijk in gedrag. Wanneer een aangespoelde zwarte mens (Zukisa Nante) rust zoekt tegen een container, gebeurt er een ongeluk. Agressie is het weerwoord: de gemeenschap, onder leiding van een 'nette' *pater familias*, verklaart hem de oorlog. Enkele hilarische taferelen met miniatuur-bazooka's en piepkleine waterkanonnen later blijkt 'Godzilla' niet weg te krijgen. *He's here to stay*. Als oprassen niet lukt, dan aanpassen. Een emmer witte verf wordt aangevoerd, in een naïeve poging om het vreemde weg te schilderen.

Van het aspect 'taal' maakt FROE FROE in zijn kleine, mobiele openluchtvoorstellingen al langer een speerpunt. Zo brabbelen de 'autochtonen' een grappig Italobargoens, de indringer spreekt een Afrikaanse taal. Het resultaat is dat voor alle toeschouwers, Nederlands- of anderstalig, jong of oud, de taalmeet gelijk ligt. Het enige wat iedereen moeiteloos begrijpt is de situatiedumor, de vindingrijke beeldtaal en de vinnige interactie tussen mens en pop.

De brave burgergemeenschap, de komst van de vreemde die niet enkel door zijn 'omvang' (zijn veelheid in de ruimte) maar ook door zijn anders-zijn overweldigd: de metafoor ligt voor de hand, en ook de wij/zij-typering gebeurt stereotiep. De kleine blanken zijn klein van geest, gelukkig toont de grote zwarte zich grootmoedig, en op het einde komt alles goed bij een dansje. Hoezee! Deze *Aangespoeld* kraakt in zijn voegen onder al te rudimentaire logica. Toch is het moeilijk niét van deze voorstelling te houden. Niet omdat *Aangespoeld* een politiek correct doel dient, maar omdat dat doel zo duidelijk geen heilige graal is. De moralistische fabel over ontmoeting en verzoening laat zich lezen, maar dringt zich niet op. Wie twintig minuten later met zijn kinderen wil verder spreken over *Aangespoeld*, heeft daar stof toe. Wie een ijsje wil eten: ook goed. *Aangespoeld* is pretentieloos amusement, met potentieel als betekenisvolle *trigger*. Het is fijn om die keuze te kunnen maken.

***Aangespoeld* speelt nog op 12 mei om 14u & 16u, op 13 mei om 14u, 15u en 16u op het Astridplein, Centraal Station, Antwerpen. Info: www.marthatentatief.be, www.froefroe.be.**
